

Lidercfenyő

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 9. szám, 2013. szeptember

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:

**Fuvallat, Maggoth, Kétvirág, bel corma,
Mab Tee, angyalka146, Lothryen,
Csillangó, aniko22, Aryol, Norton,
Jimmy Cartwright, Homoergaster,
Ilyés András Zsolt**

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

Megjelent:

Mészáros András - A farkas álma ..... 2.

NOVELLÁK

Kicsi Louis /Fuvallat/ ..... 3.

Nosztalgikus történetek - A golyóstoll
/Kétvirág/ ..... 3.

Az utolsó varázslat /bel corma/ ..... 3.

Testet ölt a Szerelem /angyalka146/ ..... 4.

Csak röviden /Norton/ ..... 5.

Kóma /Lothryen/ ..... 6.

SynGen - A Jövő Szolgálatában II.
/Kétvirág/ ..... 6.

VERSEK

Az ősz közeleg /Aryol/ ..... 7.

Élettel tele /Mab Tee/ ..... 7.

Őszi kép /aniko22/ ..... 7.

Tárt karod párnáján /Csillangó/ ..... 7.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Kilenc kicsi kínai /Maggoth/ ..... 8.

FILMROVAT

Mozimorzszak - filmaprólék
/Jimmy Cartwright/ ..... 15.

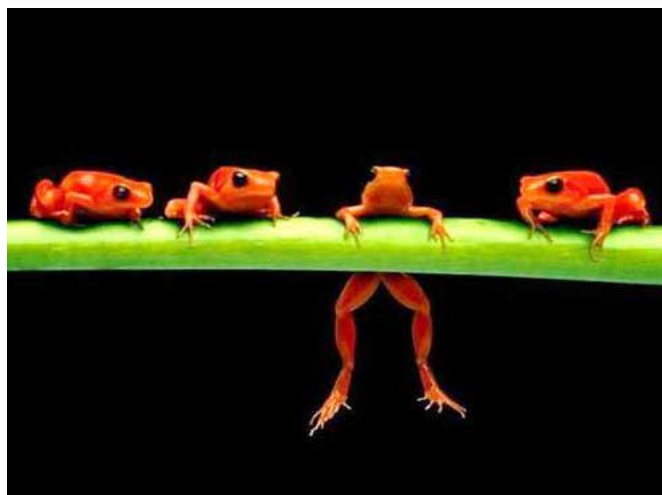
KÖNYVAJÁNLÓ

Indig Ottó: Kánikula /HomoErgaster/ .... 16.

A HÓNAP FOTÓJA

A herceg halála /Ilyés András Zsolt/ ..... 16.

A hónap képe, idézete:

„Jobb a sorból őszintén kilógni,
mint a megfelelési kényszer miatt
egy életet át hazudva kínlódni...”

Sohonyai Attila

Hírek, pályázatok

Megjelent: A farkas álma

A könyvről

Átruházható-e a bűn, megvásárolható-e az élet? Tönkretethet-e valakit a dicsőség, mit érez egy művész, ha megpillant egy angyalt? Ellopható-e a szerelem, a sors vagy éppen Michael arkangyal kardja? Be lehet-e csapni a Kaszást? Megakadályozhat egy gitáros a saját halála abban, hogy eljusson a próbára? A kötetbe gyűjtött misztikus, tudományos-fantasztikus és horror novellák olykor sokkolóak, néha meglepőek vagy éppen humorosak. Mégis minden történetben akad egy közös pont: olyan kérdéseket feszeget, amelyek eddig nem jutottak eszünkbe... vagy féltünk azokat megkérdézni.

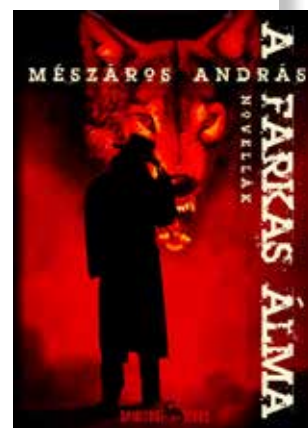
Mészáros András (Ndy) előszava a kötethez

Spekulatív irodalom. Így nevezik azokat a műveket, amelyek a misztikum, a fantasy vagy a tudományos fantasztikum területére kalauzolják az Olvasót. Véleményem szerint mindegy, milyen kategóriába soroljuk az írásainkat, mert azokat elsősorban a központi téma határozza meg, amely a szerzőt leginkább foglalkoztatta egy-egy novella megalkotásánál.

Kedves Olvasó! Ennek a kötetnek a témája elsősorban az ember társadalomhoz, hatalomhoz, félelemhez, büszkeséghez vagy éppen a végzettséghez fűződő viszonya. Sok esetben kitalált, szélsőséges helyzetek és hasonlóképp szélsőséges karakterek szerepelnek a következő oldalakon. Ezek a történetek véleményem szerint, mégis létező kérdéseket vetnek fel. Douglas Adams óta tudjuk, hogy sosem a válasz, hanem a kérdés az, ami a leginkább fontos. Bár az írásokban rendre megpróbálok valamiféle választ is adni ezekre a kérdésekre, korántsem biztos, hogy azok feltétlenül valóság vagy igazak. Még az is lehetséges, hogy maguk a kérdések sem helytállóak: mint minden papírra vetett alkotás, ezek csupán a szerző véleményét tükrözik. Néha eltúlzottak, olykor cinikusak. Pontosan ezért ragadnám meg még az előszóban az alkalmat, hogy biztassam Önt, kedves Olvasó. Amennyiben nem tetszik az általam leírt végkifejlet, nyugodtan gondolja tovább azt, és adja meg rá saját válaszait.

Ebook formátum, 263 oldalon, magyar nyelven érhető el az alábbi linken.

spiritart.hu

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 9. szám, 2013. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Autumn House (ranpict.com)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Kicsi Louis

Fovallat

Kicsi Louis-t álmában ragadta el a halál. Személyi adatain kívül mindössze ezt tartalmazta a gyászjelentés. A pontosság kedvéért hozzá kell tenni, hogy az ominózus szöveg polgári nevén Szijjártó Lajosként említi őt. Franciás csengésű becenevéről, valamint arról a furcsa tényről, hogy ennek ellenére az olasz divatot követte megszálottan, imádta a maffia-filmeket, alacsony, tömzsi termettel és szőrös mellkassal áldotta meg a sors, de élete végéig megmaradt kistílú, pitiáner csalónak, semmilyen felvilágosítással nem szolgált.

Kicsi Louis-t álmában ragadta el a halál. Ezt ismételte özvegye és a gyerekei is, ha valaki az elmúlás hogyanja felől érdeklődött. Majd még távolba meredő tekintettel hozzátették:

- Mintha előre megérezte volna. Folyton azt hangoztatta, ez a legszebb halál. Elaludni, majd soha többé föl nem ébredni...

Ha valaki - tapintatlanul - tovább kérdezősködött, ügyesen témát váltva arról az úrról kezdtek el beszélni, amit a családfió távozása hagyott maga után, anyagi és lelki síkon.

Kicsi Louis-t álmában ragadta el a halál, de nem ez volt a kedvenc halálneme, mint ahogy azt a bennfentes haverjai igen jól tudták. Ha italozás közben jövőbéli távozásáról beszélt, mindig azt ecsetelte, milyen jó lenne egy nő ölében kilehelni a lelkét.

- Elmenni és elmenni! Vagyis elmenni a négyzetten! - kuncogott saját szellemességén némi alkoholos befolyás alatt. Csak a legjobb barátja a megmondhatója, hogy mindent meg is tett ennek érdekében.

Kicsi Louis-t álmában ragadta el a halál, viszont a rendőrség szakértői jelentésből ez nem derült ki egyértelműen. Mindössze egy következtetés volt: „Sz. Lajos valószínűleg elaludt a volán mögött az éjjeli órákban, minek következtében gépjárműve letért az útról, és nagy sebességgel, fékezés nélkül csapódott a beton lámpaoszlopnak...”

A temetés után csak egyetlen nő maradt továbbra is a sír mellett, árván, tele lelkiismeret-furdalással. Ezerszer elátkozta azt a percet, amikor a kései óra ellenére, és kimerítő szeretkezés után hazaküldte szeretőjét a családjához.

Nosztalgikus történetek - A golyóstoll

Kérvirág

Sokan és sokszor mondták már rám, hogy „kötélből vannak az idegeim”, és megingathatatlan a nyugalmam. Addig-addig mondogatták, hogy végül már én magam is elhittem. Aztán, egy őszelel napon bebizonyosodott az ellenkezője.

Egyetemem elején jártam, alighanem a másodévet kezdehettem épp. Álldogáltam az öreg épület félhomályos folyosóján, és bőszen körmöltem a csoportbeosztásomat. Meg a ZH-k előrelátható időpontjait. Hogy mindezek közben az agyam még mi mindennel lehetett elfoglalva, azt mondjuk, jobb nem bolygatni. Annál is inkább, mert én magam sem tudtam. Vagy legalábbis nem túl pontosan. (Szerencsére.) Elég az hozzá, hogy a fejem jól elszakatolt magában, a szemem a kiírást fürkészte, a kezem pedig egy fehér golyóstollat vezetett föl-alá egy füzetlapon.

Égészen addig, ameddig az egy hirtelen mozdulatnál ki nem csúszott belőle. Hipnotizáltan bámultam a földre hulló íróeszköz után. Amikor azonban diszkrét csattanással elérte a járólapot, a hang úgy hatott rám, akár egy ágyúlövés: helyből mintegy három métert ugrottam fölfel és oldalra is. Azt hiszem, még sikítottam is hozzá.

Szerencsémre senki nem látta e ténykedésemet, én pedig még jó sokáig gurgulázva nevettem az eseten. Felszabadultan és megkönnyebbülten nevettem: már nem én voltam a „mindig nyugodt lány”, legalábbis magam előtt nem kellett már minden áron holt nyugalmat színlelnem.

Azóta is csak mosolygok, ha a jó idegemet dicsőíti valaki:

- No hiszen, ha tudná...

Az utolsó varázslat

bel corma

- Miért? - Ariel hangja halk volt és szomorú. Összeszorult a torkom.

- Az érdekel téged, hogy miért mentem el?

Keserűen elmosolyodott.

- Biztosan erre is van egy izgalmas történeted, de... Mondd, miért jöttél vissza?

Sejtettem, hogy nem omlik majd boldogan a karjaimba, mégis... szíven ütöttek a szavai.

- Csak egy szavadba kerül, és én újra eltűnök. Ha ezt szeretnéd...

- Nem, dehogya, csak... - felsóhajtott. - Hidd el, tényleg érdekel!

- Én... elfáradtam.

- Elfáradtál... Ennyi?

- Most ironizálsz?

- Csak szeretném megtudni, hogy mi történt veled valójában.

Nem válaszoltam azonnal. Tekintetem megpihent az égen vándorló, új alakzatokba tömörülő báránnyelű felhőkön, és azon töprengtem, hogyan mondjam el neki a igazat.

- Tudod, ha a mágiával egy igazán szép és maradandó dolgot sikerül megalkotnod, az csodálatos érzés, de... rengeteg életerőt felemészti. Én... túl sok bűbájos ígét mondtam már el és... Csak pihennem kellett, mielőtt...

- Mielőtt megálmodtad az utolsó varázslatodat... Mondd, miért csináltad?

- Mert csak a legszebb varázslat jut el az emberek szívéig - suttoztam fáradtan, és csak reméltem, hogy Ariel majd megérti ezt. Vagy legalábbis, megpróbálja elfogadni a döntésemet.

- Megérte ezt tenned? Ilyen áron...

- Ha csak egyetlen ember felfigyel rá, akkor már volt értelme.

- Sápadt vagy, halovány... Újra el fogsz tűnni, igaz? Ezúttal végleg... - hangjában szomorú bizonyosság remegett.

- Nem, nem végleg... Hisz tudod... Az álmaim örökké veletek maradnak...

***

A lány könnyes szemmel, mosolyogva nézte a felhők közt tündöklő, gyöngyház fényű palotát...

Testet ölt a Szerelem

Mini dráma egy felvonásban.

Helyszín: a köztes lét egyik virágos rétje.

Szereplők:

Lélek 1: a megszületni kívánó gyermek

Lélek 2: Lélek 1 játszótársa

Angyal: Lélek 1 őrangyala, lelki vezetője

Tavaszi virágos réten egy kicsi tó partján ül Lélek 1 és épp beletekint a tó vizébe. Lélek 2 lassan közeledik felé.

Lélek 2: Szomorúnak tűnsz. Mi a baj?

Lélek 1: Leendő szüleim már megint veszekednek.

Lélek 2: Leendő anyukád igazi mediterrán típusú személyiség. Édesapád már megint mit csinált?

Lélek 1: (mosolyra húzza a száját) Inkább azt kérdezd meg, mit NEM csinált!

Lélek 2: (szintén mosolyog) Jó szüleid lesznek, ne aggódj! Látszik, hogy szeretik egymást!

Lélek 1: (sóhaj) Igen, tudom. De még nem akarnak engem. Mindig védekeznek! Esélyem sincs megfoganni!

Lélek 2: Azért néha előfordul, hogy nem védekeznek – láttuk. (halkan kuncog)

Lélek 1: (lehangoltan) Apu akkor is nagyon odafigyel.

Lélek 2: (elgondolkodva) És mi lenne, ha kihasználnánk egy ilyen alkalmat?

Lélek 1: (fellelkesülve) Mire gondolsz?

Lélek 2: Használd a varázserődöt!

Lélek 1: (kissé megriadva) Azt nem szabad! Az őrangyalom megtiltotta!

Lélek 2: Csak egy kis ködösítés kellene, épp csak anyyi, hogy apud nem is érzékelné...

Lélek 1: (elbizonytalanodva) Nem is tudom...

Lélek 2: Meg akarsz születni vagy nem?

Lélek 1: Persze, hogy meg! (elgondolkodik) Egy kis varázslat talán nem árthat...

Lélek 2: (belenéz a víztükörbe) Ahogy látom, már nem is veszekednek. Apud épp öltözteti anyud. (kuncog)

Lélek 1: (mosolyogva) Azt hiszem, most megfelelő lesz!

Egy óra múlva...

Lélek 1 belepacsiz Lélek 2 tenyerébe.

Lélek 1: Sikerült!

Lélek 2: Igen. (Megöleli Lélek 1-et.) Hiányozni fogsz! Tudom, hogy majd elfelejtesz, de útjaink még keresztezni fogják egymást.

Lélek 1: Igen, találkozunk a földi jövőben!

Másfél hét múlva...

Keserves sírás hallatszik a tó partján. Lélek 2 éppen arra jár. Döbbsen veszi észre Lélek 1-et. Hozzásiet.

Lélek 2: Te meg mit keresel itt? Nem sikerült anyukádnak befogadnia?

Lélek 1: De, sikerült. (dühös kiáltás) Csakhogy az angyal elrontott mindent! (potyognak a könnyei)

Határozottan lépked felé őrangyala. Lélek 2 lassan hátrál, magukra hagyja őket. Az őrangyal leül Lélek 1 mellé és kedvesen rámosolyog. Lélek 1 továbbra is duzzog. Egy perc csend után felé fordul, majd kifakad:

Lélek 1: Miért csináltad ezt? Elvárásoltad a szüleimet és apu óvszerét is kilyukasztottad! Gonosz vagy! Anyu most bevette azt a hülye esemény utáni tablettát! Megölt engem!

Angyal: (nyugodt hangon) Édesanyád nem ölt meg téged. Jóformán még el sem kezdődött az életed. Időben sikerült megakadályoznom, hogy a csíntevésed ne okozzon súlyosabb károkat.

Lélek 1: (kissé megdöbbenve) Milyen károkat okozott volna? Anya és apa már beszélgettek arról, hogy szeretnének gyereket.

Angyal: De nem most. Ha hagytam volna, hogy megfoganj és megszüless, akkor boldogtalanná tetted volna a szüleidet. Látom, nem hiszel nekem. Gyere, hajolj a víz fölé! Megmutatom neked azt a jövőt, amely bekövetkezett volna a születésed után.

Fodrozódni kezd a víz, és egy nappalit lát, ahol a karácsonyfa körül összegyűlnek a rokonok. Látszólag mindenki mosolyog, de amint a szobából kimennek, sugdolózni kezdenek arról, mennyire szerencsétlen ennek a gyermeknek a születése.

Angyal: (súgva) Nézd meg édesanyád és édesapád arcát!

Lélek 1 megnézi és döbbsen látja, milyen szomorú mind a kettő.

Angyal: Édesanyádat mindenki hibáztatta volna, különösen az édesanyja, amiért megtartott téged, édesapádat pedig felelőtlennek tartotta volna a családja, ráadásul lelkileg még éretlen volt a születésedre. Tudom, nagyon szeretnél már megszületni, de mindennek megvan a maga helye és ideje. Ha tényleg boldog gyermek szeretnél lenni, és a szüleidet is boldognak szeretnéd látni, akkor még várnod kell.

Lélek 1: Miért kell várnom?! Sokan nem várnak! Megszületnek, még akkor is, ha testi hibájuk vagy csak egy szülőjük lesz!

Angyal: Valóban vannak olyan Lelkek, akiknek meg kell születnie akár betegen, akár úgy, hogy vagy csak anyukájuk vagy csak apukájuk lesz. Meg kell értened valamit: az emberi sorsok olyanok, akár egy szövet. Minden szálnak, azaz minden embernek, meg van a maga helye benne. Amikor egy új lélek születik a földre, akkor az ő szála is befonódik a szövetbe. A szálak nem egyenként állnak, hanem több szállal együtt. Ha egy elszakad, bomlani kezd a többi is. Nagyon kényes az egyensúly, nehéz megtartani. Ha most hagytam volna, hogy megszüless, azzal tragédiák sorozata indult volna el.

Lélek 1: (bánatosan, szinte suttogva) Bomlani kezdett volna a szövet, ugye?

Angyal: (nagyon komolyan) Igen. Arról nem is beszélve, hogy

anélkül születél volna meg, hogy lezártam volna a szemeidet és az ajkad.

Lélek 1: Az miért lett volna baj?

Angyal: Mert emlékeztél volna az itteni életedre. És ezt tiltja a Szabályzat, te is tudod.

Lélek 1: (fejét lógatva, bánatosan) Tudom.

Angyal: (elnézően mosolyog) Csintalan kis kópé leszel, ugyanolyan hirtelen természetű, mint édesanyád. De nem baj. Ha eljön az ideje, nagyon fognak örülni neked.

Lélek 1: (vágyszakozva néz az angyalra) Tényleg?

Angyal: (továbbra is mosolyogva) Tényleg.

Lélek 1: Angyalkám, kérdezhetek valamit?

Angyal: Tessék.

Lélek 1: Én még miért nem születhetek meg?

Angyal: Mert mindennek megvan a maga helye és ideje. A Sors szövetébe minden szálnak, azaz minden léleknek, pontosan illeszkednie kell. És nem szöhetik be hamarabb vagy később, hanem csakis akkor, amikor kell. A megszületése előtt minden kicsi lélek válla egy sorsot. Te is fogsz. Ennek a sorsnak illeszkednie kell a szüleid sorsába. És a szüleid sorsában az van, hogy akarniuk kell téged, különösen édesapádnak. Amíg ő nem szeretne, nem születhetsz meg.

Lélek 1: (lehangoltan) Értem.

Angyal: Ne lógasd az orrod! Fel a fejjel! Már nem kell sokat várnod. Csodás szüleid lesznek, és nagyon fognak szeretni téged. Tudod, két embert sok minden összeköthet, de a te szüleidet te fogod teljesen. Te leszel az a híd, az a pici vegyület, az az elem, ami hiányzik a kapcsolatukból. Te leszel az, aki örökre összefonja őket. Vele együtt ölt testet kapcsolatuk lényege, a Szerelem.

Csak röviden

Norton

Szólak

Hosszas betegeskedés után meghalt Jádok Zsolt, maffiavezér. Az emberei szívből gyászolták. Kicsit olyanok voltak, mint a kormányos nélkül maradt hajó.

- Most mit lesz? - kérdezte Bunkó. - Válasszunk új vezért?

- Nem ártana! - felelte Tolvaj. - Főleg, hogy a nyakunkon van egy rakás mosatlan pénz. Azzal sem ártana kezdeni valamit!

- Jól beszélsz! Ha élne még a főnök, vajon mit tanácsolna?

- Azt, hogy álljunk be politikusnak - közölte halkán Dörzsölt Frenki.

- Nem is rossz ötlet! - helyeselték a többiek.

A pótszer

- Sokáig szörnyen éreztem magamat, doktor úr! - panaszkodott B János. - Mióta leszoktam a heroinról, maradt a cigaretta és az ital, de azok valahogy sohasem elégtettek ki. Nem kábultam el tőlük kellőképpen.

- Pedig muszáj kibírnia valahogy!

- Nem mond vele újat, de találtam végre valamit, amivel megfelelően letompult állapotba hozhatom magam.

- S mi lenne az?

- Parlamenti közvetítéseket nézek.

Egy kis molőr

- Hamarosan tárgyalásom lesz - sóhajtott az ügyvéd otthon, az étkezőasztal előtt ülve. - Azt kell bizonyítanom, hogy a rendőrök szakszerűen hallgatták ki a vádlottat.

- És valóban szakszerűen bántak vele? - kérdezte kíváncsian a felesége.

- Ó hogyne! Szakszerűen verték agyon.

Kommunikáció

- A főnök végre reagált egy célzásomra! - dicsekedett a kocsmában Béla.

- Pedig borzasztóan nehézfejtű! - vitázott a munkatársa. - Mire céloztál?

- Órá, negyvenötösssel.

A legrövidebb Columbo

Jack felöntött a garatra. Vigyorogva figyelte az üzlettársát, aki nagyon ingerült volt. Ez abból is látszott, hogy elővett egy pisztolyt. Jack csodálkozva konstataulta, hogy milyen hideg a fegyvercső, ha a halántékának nyomódik. Ez volt a legutolsó észrevétele, mert a következő pillanatban már szét is lőtték az agyát. Az üzlettárs a hulla kezébe helyezte a fegyvert, majd elégedetten mosolyodott el. Na, ilyen egy spéci öngyilkosság! Gondolatban már a szívszorító gyászbeszédre készült, amikor kinyílt a szekrényajtó, és Columbo hadnagytársa lépett ki belőle.

- Ne próbálkozzon semmivel, a házat körülvettük - közölte nyugodt hangon, aztán rágyújtott egy szivarra.

Az üzlettárs megpördült, és a hulla kezébe helyezett fegyverét nyúlt, de nem volt több ideje, mert két ruhásszekrény méretű fogdmeget rontott a szobába, és hátracsavarták a karját.

- Hé, ez így nem ér! - kiabálta felháborodva. - Hol marad a nyomozás?

- Így sokkal gyorsabb - vont vállat Columbo. - Megspóroltunk vagy másfél órát. Addig pedig nézzenek reklámokat!

Kóma

Lothryen

A szoba sötét volt, falai nyirkosak. Csak a pad volt benne és én. Üres volt, de mégis úgy éreztem, mintha zsúfolt lenne. Mintha alig tudnék levegőt venni, mintha valami fojtogatna. Végtagjaim nehezek voltak, minden lélegzet fájdalmas volt. Egy padon ültem, és azon gondolkodtam, miért mentem át a piroson...

Csak annyira emlékeztem, hogy át akarok jutni a túloldalra, és úgy gondoltam, ha most az egyszer nem várom meg a lámpát, még nem halok bele. Igazam volt. Nem haltam bele. Kómába estem. Pár pillanat múlva egy hang szólalt meg, visszhangzott.

Fel kell ébredned!

Nem ismertem fel a hangot, mintha egy idegen mondta volna, kit valahogy már rég ismerek. Úgy érzem, mintha a kezemet is megfogta volna... talán az anyám volt. Felálltam és elkezdtem egy ajtót keresni. A lábaim remegtek, de találtam egyet, ami zárva volt. Próbáltam ütni, rúgni, még a padot is hozzávágtam, de nem nyílt ki.

Talán ennyi volt – gondoltam. Talán az az ajtó nem haza vezet, hanem a túlvilágra, mi addig nem nyílik ki, míg nem engednek el... De az azt jelentené, hogy meghaltam. És én nagyon is élek! Lélegzek, fájdalmat érzek és... sokkot kaptam. Azt hiszem, öt percig álltam egy helyben, és próbáltam feldolgozni. Végre rájöttem, hogy addig itt kell maradnom, míg nem húzzák ki a gépet. Ha tudnák, hogy már mindegy.

Éveknek tűnő napokat töltöttem el abban a szobában, és vártam. Vártam, hogy feladják. Végre megtették. Az ajtó kinyílt. Fény

szűrődött be, ragyogott. A falak fehérré váltak, többé nem éreztem fájdalmat. Úgy hittem, a Mennyben vagyok. Kiléptem az ajtón, és egy ragyogó teremtmény fogadott.

– Üdvözöllek! – szólalt meg Nysullé*.

– Ez... ez a Mennyország?

– Tessék? Nem, dehogy. Nyilván még nem emlékszel. Tessék.

Átnyújtott egy fiolát, miben benne voltak az emlékeim. Miután megittam, a testem kidobott magából, és már csak én voltam. A lélek.

... – Rendben, feljegyeztem. Hisz mindenkinek felírom az első találkozását a Szobával**. Lehetne kicsit barátságosabb, nem gondolod?

– Talán, Ryeryn***. De nem számít. Lehet a Szoba bármilyen. A Lélek sértetlen marad.

* * *

*Nysullé fogadja a halottakat, és adja vissza az emlékeket a léleknek. Az Én-tudat ezt nem bírja, és kidobja magából a lelket, majd megszűnik létezni, tiszta karmatikus energiává alakul.

**A Szoba az a hely, ahova a halottak kerülnek változó időre. Itt készül fel a lélek arra, még ha nem is tud róla, hogy feldolgozza a szerzett tapasztalatokat.

***Ryeryn fogadja az első útjukról visszatérő lelkeket. Leírja a Szobával való első találkozást, és a tapasztalatok alapján néha változtat rajta.

Képvirág

SynGen - A Jövő Szolgálatában II.

SynGen - A Jövő Szolgálatában - ez állt az iskola kapuja fölött. Kíváncsi elsőként ezt betűzgettem, és az évek során kedves ismerősömmé vált a felirat. A rózsaszín betűk minden kanyarulatát, a kék tábla minden egyetlenségét ismertem annyira, hogy akár álomból fölverve is fel tudtam volna idézni. Sőt, föl sem kellett volna ébreszteni hozzá.

Igen, vállalatai iskolába jártam. És a vállalat lakótelepén lakunk. Anyám a SynGen új gyárában kapott munkát, és ott ismerkedett meg a mostohaapámmal is. Az iskola egyébként nem volt rossz. A tanítónk, a kedves, kék köpenyes néni akár az ingyenkonyhán cukrot osztó ismerősöm ikertestvére is lehetett volna. És ő is adott cukorkát. A jóknak zöldet, a rosszaknak pirosat. Én pedig jó voltam. Mindig, és nagyon.

Mivel rosszalkodni nem mertem, és jobbat nem tudtam kitalálni, hát a tanítóra figyeltem az órákon. Így egyszerűen elkerültem, hogy szinte minden szavára pontosan emlékezzek. Rádásul mindig csendesesen és egyedül oldottam meg az órai feladatokat, csendesesen és egyedül csináltam meg a leckémet is a napköziben.

Hamarosan osztályelső lettem. És ez – rajtam kívül – nem is lepett meg senkit.

Azt hiszem, a félévi bizonyítvánnyal együtt kaptam meg az első KÉK cukorkámat is. Rettenetesen megijedtem. Hiszen a piros cukortól a gyerekek szinte azonnal bábokká váltak, akik csak a felnőttek szavára csinálnak akármit is. Ilyenek is maradtak majd'

egy egész napig. A zöld édesség veszélytelen, na de, jaj, vajon mit csinálhat a KÉK?!

Nem mertem megenni, hanem eltartalékoztam a zsebemben. Ehhez komoly ügyességre volt szükség, mert a SynGen-cukrok külső kemény része olyan vékony, hogy szinte azonnal szétolvad a szádban, és a tanító néni meg is várja, amíg beleteszed. Mégis sikerült megoldanom. Kiköptem, amint odébb lépett. Zsebkendőbe csomagoltam a kékséget, és zsebre tettem.

Aztán kifaggatta a többieket, kik kaphatott ilyen cukrot rajtam kívül, és nagyon-nagyon-nagyon figyelni kezdtem azt a két lányt. Nem történt semmi. Másnap és még harmadnap is kéket kaptak. (Én is, csak én zsebre tettem.) Semmi.

– Vajon ez lassabban hatós? – kérdeztem magamban, és még mindig nem ettem a cukrot.

És igen, egy hét múlva egyszerre csak észrevettem: Anna, ő volt az egyik kék cukros lány, eddig mindig nagyon ügyetlen volt tesiből. Még nálam is ügyetlenebb. És most felmászott a kötélre. Végig! Erről egy hete még nem is álmodozhatott! Én pedig csak az alján himbálóztam szerencsétlenül.

– Aha, szóval a kéktől meg ügyesebb leszek! – állapítottam meg, és még aznap bekebeleztem a teljes készletemet.

Kár volt. Másnapra magas lázam lett, és a világ is valahogy elfolyt a szemeim előtt. A kék köpenyes üzemorvos csak hűmögött. Aztán egy injekcióval elaltatott...

Az ősz közeleg

Ha jönnek a ködös alkonyok
S párába burkolóznak a csillagok,
Mikor a telihold foltként ragyog,
Az éj lehelete simít arcomon

Mint könnycsepp az est szemében,
Vízcsepp gördül egy levélen,
Majd megáll tétovázva,
Lenyújtózik a homályba.

Mint megannyi megnyúlt árnyak,
Nedvesen hajladozó szálak
A cseppektől roskadó mezőn,
Tétova neszek csüngnek az Időn

Az ismerős fények most tompán,
Hömpölyögnek utamon lomhán,
Elöttem feltárul az út,
Mi hátul újra titokba borul

Meg akarom fogni e fátyol falat,
Mely folyton gomolyogva előttem szalad,
Rohanok utána a néma úton,
Mint az emlékek a fakuló múlton.

Aryol

Tárt karod párnáján

Régvolt-arcod most már alig-alig
dereng elmém porpelyhes lakatján,
bár sokév-fal az első borzongás,
kapud mégis friss varázssal hat rám.

Eső cseppjei zsongnak a légben,
mikor múlhat a fuldokló hőség,
záporhús szárnyakat nyújt a jöttöd,
fátylasul fényedtől minden ködkép.

Csak az érzi rácsnak ölelésed,
ki nem érti fürkészhető lényed,
s a lényeged: a teljessé válást.

Lefújom hát a port emlékedről,
jelent építke így a Régenből,
s elfoglalom az új éra-szállást.

Tárt karod párnája, min ezentúl
ringok, tudom biztosan: sosem szúr;
új korszaknak pennájával írok.

Kavargó lombokból ma nászunk kél,
Te vagy az avar, én a kis levél,
s rögződésemnek megálljt csitítok.

Az év megnyílt ezen a várt napon,
visszavonhatatlanul számunkra,
s együtt futkoshatunk, a falakat
egy titkos szabadsággá átsúgva.

Én így szeretlek, s így üdvözöllek,
én, küszöböd örök, édes foglya,
új fejezet vagy a lélek padján,
Te ölelő ősz - s nyíló iskola!

Csillangó

Élettel tele

Pihe-puha párnán piheként pihenek,
Elmélázok, majd lassan felemelkedek,
Tükrömben látom, szívem vörös lánggal ég,
Női lelkem összes titka a Férfié.
Elringat a jóságos Anyaföld két kezén,
Csörgedezve megindul a vérem felfelé,
Átkúszik combomon, folydogál csípőmben,
Áramlik hasamban, vágat a tüdőmben,
Miközben szívem dübörög szüntelen,
Világgá kiáltom, esztelen szeretem,
Arcom izzóan parázslik, a világ sötétül,
Mellkasom vad vulkánként kitörni készül.
Hirtelen ajkam rózsaszín ajkán megpihen.
A pillanat emlékét a csillagok közé viszem.
Lelkünk összeér, körülöttünk lecsendesedik a táj,
Mélyen a méhembem egy gyermek születésre vár.

Mab Tee

Őszi kép

Szép ez az ősz,
ahogy a falevelek
lomhán aláhullanak.
A fáradt, álmos napfény
halvány vörösre festi
a szürkellő házfalat.
Megfordul a szél,
felborzolja az apró tócsa
csillogó vizét.
Lustán hajlong a fenyőág is.
Mintha felém nyújtaná kezét.
A szederbokor gallyai
szárazan zörögnek,
árván maradt fészkekből
kicsi madártollak,
mint apró kristály hópihéek a légben,
a föld felé pörögnek.
Megülnek a sárga fű közt,
tovalibbennek a szélben.
A vadkacsák már indulnának,
tétovázva, félve, fázva
köröznek az égen.
Szép ez az ősz.
Szeretem a nedves avar illatát.
Esőfelhők gyűlnek fölém,
ködfüggöny úszik körém.
Alkonyodik, mennydörög,
elnyomva a szél zaját.
Hallgatom vad dallamát.
Félve nézem a sötét égbolt
néhány halvány csillagát.
Felvillannak hirtelen
a nehéz felhőkön át.
De az ősz újra szép.
Hozza a tél nedves, hűvös,
tiszta leheletét.

aniko22

Kilenc kicsi kínai

9.

Kilenc kicsi kínai
Fenn suhan az űrben,
Egyikük felrobban,
Szénné ég a tűzben.

A ritmusos kung-fu mozdulatok megnyugtatták Li Huang kapitányt, és elterelték a figyelmét a valóságról. A Mao Ce-tung csillagromboló, a Kínai Népköztársaság legújabb fejlesztésű járműve azért szelte át a hiperűrt, hogy a normál térbe kilépve a tudósok által Rák-ködnek nevezett gázanómália középpontját felderítse. A rendellenességet elsőként pekingi asztrofizikusok fedezték fel, és a Központi Bizottság olyan űrhajósokat választott ki a misszióra, akiknek akadt néhány politikai botlásuk a múltban. Egyikük sem nagyon tiltakozhatott, ha jóvá akarta tenni a párt elleni vétkeit; a hivatalos verzió szerint persze önként jelentkeztek, hogy akár az életüket is feláldozzák szeretett hazájuk tudományos haladásáért.

Amikor a parancsnok izmai már jólesően sajogtak, befejezte a gyakorlást, és fülkéje jobb sarkához sétált, amelyet magában Különleges Tárgyak Múzeumának nevezett. Akadt itt mindenféle érdekesség: Szun Cutól a Háború művészete, biológiai szertárból kiselejtezett csontváz, eredeti, lenből készült kötélcsomó, egzotikus teaféleségek, II. Kulturális Forradalom idejéből származó kitüntetések és apró, színes italosüvegek.

Természetesen a modern technika is képviseltette magát: a parancsnok tenyéryn, átlátszó korongot emelt ki egy láthatatlan erőteret fejlesztő sztázistartóból, és aktiválta a látóidegében épített mikroszkopikus nagyító funkciót, mire a tégely belsejében mozgolódó parányi pöttyök vadászó oroszlánfalkává változtak. Apró méretük mit sem csökkentett vérszomjukon; az ádáz fenevadak épp egy miniatűr antilopot kergettek. Nem is sejtették, hogy hatalmasnak hitt világuk egy ember markában elfér.

A kapitány kezében tartott üvegtok belsejében mikroállatok rohagáltak; hagyományos méretű fajtársaik DNS-állományából létrehozott klónok. A specialisták bármely organizmust le tudtak másolni ily módon. Egy apokaliptikus csapás esetén Noé bárkája immár elfért volna egy nagyobbfajta cipős dobozban.

A fogyasztói társadalom diktálta technikai fejlődés 2027 környékén a kommunista blokkot is elérte; olyan tudományos áttörések követték egymást, amelyek néhány évvel korábban elképzelhetetleneknek tűntek. A folyamat a hamis emlékek beültetésével kezdődött, majd megjelentek a vadidegenek érzelmeit átélhetővé varázsoló emóciódeckek, legvégül pedig a mikroklónozás is a köztudatba került.

A zárt ökológiai rendszereket egyelőre méregdrága játékszerként dobták piacra, de Li úgy gondolta, a gyártók előbb-utóbb komolyabb felhasználási területeket is találnak majd a módszernek. Apró embereket bizonyára szintén reprodukálni lehet, hogy tudatprogramozással manipulálják őket. Ő például nagyon élvezte volna, ha a tégelyben a trópusi vadon helyett egy miniatűr Kína lapul, amelyet a saját előre beprogramozott, parányi másolata igazgat.

Li normál látásra kapcsolt, és finoman visszahelyezte a sztázistartóba a korong falai közé zárt őserdőrészt, amikor lépteket hallott a háta mögött. Mielőtt megfordult, már tisztában volt vele, hogy Csao Deng tette tiszteletét a szállásán; a kirendelt

haditudósítóból áradó orrfacsaró gyógynövényillatot senki máséval nem lehetett összetéveszteni.

- Hamarosan kilépünk a hiperűrből, kapitány - mondta ki a férfi azt, amit ő is jól tudott. - Nem ideges?

A hadseregben századosi rangot viselő parancsnok balraátot csinált, és a disznóképű kívülállóra meredt, akit a Központi Bizottság szózott a nyakukba.

- Nem - válaszolta hidegen Li. - A Mao Ce-tung különleges fejlesztésű űrhajó, amely képes megfelelni bármilyen űrbeli anomália kihívásainak.

Deng legyintett.

- Hagyjuk a propagandaszövegeket, parancsnok! Senki sem tudja, mi vár ránk, amikor visszatérünk a valós térbe.

A kapitány összeráncolta a homlokát.

- Mít szeretne, barátom? - tudakolta ironikusan. - Biztatást? Szerintem simán fűbe harapunk. Én a maga helyében el sem jöttem volna egy ilyen küldetésről tudósítani.

A kövér fickó széttárta a kezét.

- Nem volt választásom. Ugyanúgy vétettem Wu Hszia elnök ellen, ahogyan maguk, és szintén kaptam egy utolsó lehetőséget, amivel jóvátehetem a hibámat. Számomra is csak annyi a kedvem, hogy ha netán hősi halált halok, békén hagyják a családomat.

Li lélekben vállat vont. A fedélzeten mindenkinek akadt egy hasonló története.

- Sajnálom - mondta közönyösen.

Deng felcsattant.

- Nem kell a részvéte, inkább a jövőnkéről beszéljen! Maga ennek a bárkának az első embere, csak tud valamit!

A százados felnevetett.

- Francokat! Amikor a kilépési zónához érünk, ugyanúgy becsaltom magam az ülésembe, akárcsak maga, és én is reménykedem benne, hogy élve megúszom!

Deng bólintott, és kifelé indult.

- Jól van - mondta beletörődően, de a bejáratnál egy pillanatra még visszafordult. - Menjen a pokolba, Li!

Ekkor megszólaltak a Mao figyelmeztető szirénái, jelezve, hogy a hajó készen áll a hiperűrből való kilépésre.

Li eltorzult arccal markolta kapitányi széke karfáját a vezérlőteremben, és pontosan ugyanúgy szenvedett, ahogy a legénysége. Egy pillanatra eszébe jutottak paraszti származású szülei, akiket a II. Kulturális Forradalom vihara rizskalászként sodort magával, aztán a kósza emlékkép az elméjét szaggató fájdalommal együtt ellillant, és a Mao kilépett a hiperűrből.

- Nem találok kommunikációs kapcsolatot a Földdel, a nyomás szélsőségesen növekszik! - kiáltotta Tang Hung, a pilóta, amikor a valós térbe értek. - Ha így folytatódik, szétlapulunk!

A kapitány kedvelte a rövidre nyírt hajú mérnököt, aki nem sokkal azután, hogy lediplomázott, átnyergelt a légierőhöz. A hajtótest elgyötörtén recsegett, Li lelki szemével maga előtt látta, ahogy az illesztések engedni kezdenek.

Hung felrikoltott:

- Szivárgás a 4-es szektorban!

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Zhao Feng, a műszaki tiszt morgolódva szíjazta ki magát az üléséből.

- Utánanézek.

Li bólintott.

- A kamerákon keresztül figyelünk. Csak óvatosan, lehet, hogy itt a megszokott fizikai törvények hatályukat veszítik!

A magas, fogpiszkálószerű Feng komor arccal öltözött. A szabvány méretű szkafinder határozottan lötyögött rajta. Linek, valahányszor ránézett, az az érzése támadt, a műszaki tiszt a saját bőrében sem találja a helyét.

A Mao eresztékei hangosan pattogtak. A nyomasztó hangulatot fokozta, hogy a pilóta az ominózus zóna képét az összes monitorra kivetítette. A 4-es szektor a vegyszerraktárak környékén helyezkedett el. Félő volt, hogy miközben az úr kiszippantja az oxigént, robbanás következik be, és ciánszármazékokat vagy sugár-szennyeződést juttat a hajóterbe. A hasadékon ellenséges erő tola-kodott be, ami úgy festett, mintha élő entitás lenne. Sűrűnek, olajos feketének látszott, amorf nyúlványokat növesztve kutatott valami után. Li görcsbe szorult gyomorral bámulta, ahogy körbe-folyja az egyik kék színű, klórgázzal teli tartályt. A legénység tekintetében rémület csillogott.

Hol van már Feng?

A langaléta műszaki tiszt egyszer csak megjelent a kamerák látóterében, és ürühája mellrészéből szórófejjel ellátott palackot húzott elő. Gyorsan megkötő műanyaggal próbálta eltorlaszolni a befelé törekedő idegen anyag útját, és úgy tűnt, siker koronázza erőfeszítéseit. A csillagromboló felépítménye abbahagyta a ropogást, csökkent a nyomás. A sötét matéria dühösen ágáló polipkarjai végleg kívül rekedtek, de maradékai még mindig beburkolták a gáztartályt.

A százados belekiáltott a csuklókommunikátorába.

- Tüntesd el azt a feketeséget - dübörgött Feng sisakjában -, kapsold be az elszívókat!

- Jó-jó - nézett fel a műszaki tiszt az egyik kamerába. - Most már nem lesz a gond!

Azonban amikor megnyomta a ventilátor indítógombját, a klór tárolására használt acélhenger felrobbant.

8.

Nyolc kicsi kínai,
Bátran tovább nyomul,
Egy magasra mászik,
Majd a padlóra hull.

Li visszavonult a szobájába, és igyekezett elfelejteni a látványt, ahogy Zhao Feng teste örvénylő húsmasszaként az űrbe robbant. A műanyagfal ismét megnyílt, ám a hasadék ezúttal gigászi szörnytorokra hasonlított, amely immár nemcsak a műszaki tisztet, az egész 4-es szektort magába szippantotta.

A hajó központi agra az egyetlen helyes dolgot cselekedte, amit ilyen esetben tehetett: lerobbantotta a sérült részt a Mao törzséről. A százados pontosan el tudta képzelni, hogy járművík durva peremű fémhengerre hasonlíthat kívülről, aminek letörtek egy darabot a végéből. Végül elűzte a borús gondolatokat, a kínai tudósok számításai szerint még legalább tíz-tizenkét órányi utazás állt előttük, mire elérik az anomália középpontját. Kénytelen-kelletlen elhagyta a szobáját, és az ebédlő felé vette az irányt. Csöppet sem vágyakozott együtt vacsorázni a többiekkel, ám ha kivonja magát a közös étkezés alól, rossz előjáró látszatát keltené, és megrendítené a legénység belé vetett bizalmát.

Mind a heten rá várakoztak; körbeülték a hatalmas asztalt, és figyelték, ahogy közeledik. Li tekintete végigsöpört rajtuk: Dengen, a haditudósítón, Hungon, a pilótán, Sangon, az asztrofizikuson, Kwagon, a fegyvermesteren, Laón, a szakácson, Fangon, a programozón és Xian Ming doktornón, aki egymagában képviselte a gyengébbik nemet. A hadnagy biccentett, majd az asztalfőre ült, és szedett magának egy kis édes-savanyú levest.

- Ez az egész rettenetes - törte meg a csendet a haditudósító.

- Baleset volt - vágta rá hűvösen Li. - Ilyesmi bármikor történhet.

- Nekem akkor is rossz érzéseim vannak - jelentette ki Ming doktornő. - Alighogy kiléptünk a hiperűrből, egyikünk máris odaveszett. Mintha meghalni küldtek volna ide bennünket!

Xian arca porcelánbabáéra emlékeztetett, vékony hangja apró, törékeny madarára.

- Ostobaság! - torkolta le Li -, ez csak egy szerencsétlenség, nincs értelme messzemenő következtetéseket levonni belőle!

Az orvosnő lesütötte jádezöld szemét, és hallgatásba burkolózott.

- Borzalmas íze van ennek a levesnek - jegyezte meg a százados. Nem csak témát akart váltani, úgy érezte, mintha valami rothadó dolgot kanalazna.

- Problémád van a főztőmmel, parancsnok?

Csing Lao, a szakács úgy meredt rá, mint egy szentségtörőre. Li félretolta a tányérját, és inkább vágott egy szeletet a kacsasültből, ami a keze ügyébe eső tálon gőzölgött. Megkezdett mozdulata hirtelen megállt félúton, és jobbával az ősz hajú séf felé fordította a villájára tűzött falatot.

- Ez a hús penészes.

Vej Sang, a búzakék szemű asztrofizikus félrefordította a fejét, és öklendezni kezdett. A kapitány nem túlzott, az általa lemetszett húsdarab méregzöld színben pompázott.

- Nem tudom, mi történhetett a készleteinkkel - mentegőzött Liu Lao. - Mielőtt beléptünk volna ebbe az átkozott rendszerbe, még minden friss volt.

- Jobb lesz, ha átállunk űrhajós kosztra - szólalt meg Liu Kwang, a forradásos képű fegyvermester, aki mindig úgy beszélt, mintha valaki olajos rongyot tömött volna a szájába. Szavaival a tubusos élelmiszerkoncentrátumokra célzott, amelyeket az űrhajósok többsége csak végszükség esetén fogyasztott.

- A D8 szárnyban vannak - bólintott a szakács. - De fel kell másznom értük majdnem a plafonig, hogy leszedhessem őket - tette hozzá.

- Csak rajta! - biztatta Kwang.

- Elkísérlek - közölte Li -, hátha segítségre lesz szükséged.

A D8 szárny a Mao raktárrészlegeként került hajóaljstromba, területén majd' tíz méter magas állványerdő gondoskodott a legénység igényeinek kielégítéséről -, legalábbis a táplálkozást illetően. A koros szakács otthonosan manőverezett a teremben egy kis mágneses targoncával, és középtájt megállva felmutatott a magasba.

- Legfelül lesznek a tubusok valahol. - Hangjában kétkedés rezdült. - Mindjárt felmegyek, és lehozok pár ládával.

- Jól van - bólintott Li. - Aztán csak óvatosan!

- Nem lesz probléma.

Csing Lao a hidraulikus platóra állt, amellyel minden állványt felszereltek, aztán emelkedni kezdett. A kapitány közömbösen

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

nézte, ahogy fölfelé siklik a fémlapon. Az ősz férfi zökkenve megállt az emelővel, amikor célhoz ért.

- Meg is vannak – hallatszott Li kommunikátorában.

A hadnagy az ajkához emelte a csuklójára szíjazott készüléket.

- Remek, de nehogy nekem lezúgj onnan pár doboz kaja miatt!

Hirtelen csikorgó hang hallatszott, melyet Csing Lao fájdalomüvöltése követett. Li leugrott a targoncáról, és felbámult. Alig tudott elkerülni egy lezúduló fémládát, de mit sem törődött vele, hogy a harminckilós doboz akár el is találhatta volna. A szakács eltorzult arccal lebegett a plafontól karnyújtásnyira. A mennyezeten hasadás nyílt, és az idős férfit pulzáló, sárga színű aura ölelte körül. Csing Lao tehetetlenül vonaglott a fényözönben, mellkasán vérvörös virágszirmok nyíltak, sebeiből apró barna buborékok szállingóztak.

Linek fogalma sem volt róla, mi történik, de a konyhafőnök szenvedő arca elárulta, hogy kegyetlen kínokat él át. Végül a jelenség ugyanolyan hirtelen, ahogy elkezdődött, véget ért, és Csing Lao porhüvelyé aláhullt.

Ez volt rá a leghelyesebb definíció, mert olyan lassan libegett lefelé, mintha teste leheletvékony papiruszhártyává változott volna. A kapitány leküzdvé dermedtségét arrébb lépett a tetem útjából, aztán amikor az végre zajtalanul padlót ért, felemelte. A szakács maradványai abnormálisan könnyűeknek tunktek.

Li fáradtan beleszólt a csuklókommunikátorába.

- Xian, ide hozzám a D8-ba! Most azonnal!

A doktornő azonban hiába jelent meg rekordgyorsasággal a raktárban, már csak a halál beálltát konstatálhatta.

7.

Hét kicsi kínai,
Halad csak előre,
Egyikük letusol,
Kifolyik a kőre.

Amint a doktornő elvonult a tetemmel, Li is visszatért a szállására. Alighogy belépett az ajtón, Liu Kwang, a fegyvermester jelent meg feldúltan a szobájában.

- Ez már nem lehet pusztá véletlen.

- Tudom – sóhajtott a kapitány. – Még sohasem hallottam hasonlóról. Az a fényesség szabályosan felfalta belülről Csinget.

- A firkász az egyetlen kívülálló közöttünk – mutatott rá Kwang.

- Valószínűleg pártfunkcionárius – ismerte el Li.

- Mindnyájan vétettünk valamit Wu Hszia elnök ellen, és ez a küldetés a vezeklésünk – ütötte a vasat a fegyvermester. – Arra viszont nincs semmi bizonyíték, hogy Deng ugyanolyan bűnös, mint mi.

- Nemrég ugyanígy rám tört itt a kabinomban, ahogy most te – közölte a százados. – Azt állította, ő is sáros valamiben, de szívesen meghal, ha a családját békén hagyják.

- Messziről jött ember akármit mondhat. Egyáltalán, mit tudunk erről a megbízatásról? Lehet, hogy az egész csak átverés, a fejesek nyugodtan megbuherálhatják bárki emlékeit. Mi van, ha csak azért küldtek minket ebbe a csillagködbe, hogy ez a firkász menet közben mindenféle kísérleti eljárással kicsináljon bennünket?

- Hát, ennek nem sok értelme lenne, noha Wu Hszia elnök elég agyafúrt hozzá, hogy ilyesmit eszeljen ki – hagyta helyben Li. – Azonban nem csak a haditudósító lehet a hunyó, amennyiben

nagy vezérünk tiszta lapot ígért valamelyikünknek. Konkrét bizonyíték kellene.

A sebhelyes vendég elvigyorodott.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani – hunyorgott a hadnagyra. – Találtam valamit Deng kabinjában, ami talán meggyőz téged.

A kapitány felvonta a szemöldökét.

- Mégis mit?

- Valami furcsát – válaszolta Kwang. – Egyszerre nevetséges és kísérteties.

Egérszürke zubbonyából hagyományos, fehér papírlapot húzott elő, és Li felé nyújtotta.

- Olvasd csak el, meg fogsz lepődni!

Li engedelmesen az előtte feltáruló irományba mélyedt, ám az első pár sor után felkapta a fejét.

- Mi a...

- Elsőre én is így reagáltam – bólogatott a fegyvermester.

- Olyan, mint egy degenerált gyermekversike.

- Igen, de mintha minden úgy zajlana, ahogy leírja, vagyis valaki rövidesen meghal tusolás közben!

A kapitány közvetlen kapcsolatba lépett a Mao központi agyával, és a kommunikátorába üvöltött.

- Van most valaki a fürdőben?

- Hung pilóta – közölte a számítógép.

- Azonnal zárd el a vizet!

Li eszelősen rohanni kezdett a mellékhelyiség felé Kwanggal a nyomában, remélve, hogy idejében érkeznek.

Amikor berontottak a zuhanyzóba, odabent forróság és gőz fogadta őket. Valami monoton ritmusban csöpögött, de nem lehetett meghatározni pontosan, honnét jön a zaj.

- Hung – szólalt meg Li rekedten –, itt vagy?

Nem kapott választ.

- Menjünk beljebb! – javasolta idegesen a fegyvermester. – Itt kell lennie!

A sebhelyes arcú lövegkezelő ráhibázott, a pilóta csakugyan a helyiségben tartózkodott. Az egyik zuhanyzófülkében hevert, ami maradt belőle: nyálkás, elfolyósodott vétagok, félig szétroncsolódott arc, morbid bőrcafatok. A csövekről bordó cseppek csöpögtek, mindent víz borított; az alaktalan foltok arra a Rorschach-féle személyiségtesztre emlékeztettek, amelyet a küldetés kezdete előtt a Népköztársaság vezető pszichológusai mindnyájukkal elvégeztek.

Kwang öklendezni kezdett, úgy tűnt, mintha Hung víz helyett sósavban fürdött volna.

- Menjünk innen! – nyögte. – Képtelen vagyok nézni!

6.

Hat kicsi kínai,
Idegen világban,
Egyikük az éjjel
Szénné ég az agyban.

Li ütemesen mozgott, és bár minden idegszálával érezte, hogy élvezetet okoz, Xian egyetlen hangot sem adott ki magából. A lány a hátán feküdt, izmos combjával keményen szorította, kibontott haja fekete szalagként a párnán fodrozódott. A kapitány gyorsított

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

a tempón, közeledett a pillanat, amikor nem tudja tovább feszíteni a húrt.

Xian végre felnyögött, és végigszántott körmeivel a férfi gerincén. Utána sokáig szótlánul zihálva, veritéktől csillogó testtel hevertek egymás mellett.

- Kwang nemrég felvetette, hogy a küldetésünkben talán egy szó sem igaz, és Wu Hszia bérencei megpiszkálták az agyunkat - törte meg a csendet Li a lány apró melleit simogatva. - Bevallom, nem tudom, mit higgyek. A rendszer romlott, és valóságos kultuszt teremt a mindenre képes gazemberek köré, akik bármilyen beteg dologra hajlandóak, hogy megbüntessék azokat, akik ellenük vétkeznek. Kwang talált egy bizarr gyermekverset Deng szobájában, ami olyan, mintha az eljövendő események forgatókönyve lenne. Talán valakinek közülünk bizarr módszerekkel kell velünk leszámolnia.

- Feltéve, hogy a fegyvermester igazat mond, és nem épp ő írta - súgta Xian.

- Na, igen - ismerte el a férfi. - A szerző igazából akárki lehet.

- Nem tudom - sóhajtott a lány. - Fengből gyakorlatilag semmi sem maradt, Lao teteme olyan volt, mint egy üres héj, amiből mindent kiszippantottak, Hung pedig mondhatni, felszívódott a zuhanyzóban. Ez az egész nagyon hátborzongató, és mindenki retentő furcsán viselkedik. Mintha természetes lenne, hogy hullanak a bajtársaik, és beletörödnének a sorsukba. Igazából magamat sem értem. Tudom, hogy valami rettenetes történetik körülottem, és majd' beleőrülök a félelembe, ugyanakkor mégis hidegen hagy, mintha kényszerpályán mozognék.

Li tekintete a Különleges Tárgyak Múzeumára tévedt.

- Túl nagy rajtunk a nyomás, innál esetleg egy finom teát? - kérdezte elgondolkodva a lánytól.

- Kérek - mondta Xian.

A kapitány szertartásosan jázmint forrázott mindkettőjüknek, és amíg Xian el nem hagyta a lakrészt, beszélgetésbe merültek. Miután a százados magára maradt, utasította a központi számítógépet, hogy minden hálókütkét helyezzen megfigyelés alá, mérje folyamatosan a legénység életjeleit, és nyomban jelentse, amint bármilyen rendellenességet észlel. Gyanította, Kwang, a fegyvermester a saját fülkéjében szintén ugrásra készen várja, hogy történjen valami. Szeretett volna ő is ébren maradni, a percek azonban ólomlábakon vándorogtak, és a szemhéja hamarosan elnehezült az álomlásztól...

- Valami történetik Fang programozó fülkéjében - riasztotta fel hirtelen a százados a számítógép hangja.

A férfi izgatottá vált.

- Micsoda?

- A kémiai értékek együtthatói drasztikusan megváltoztak - válaszolta a központi agy. - A lakrész oxigéntartalma nullára esett, a hőmérséklet és a nyomás abnormálisan megnőtt...

- Kwang - üvöltötte Li a csuklókommunikátorába -, Fang szobájához most rögtön!

- Máris!

A fegyvermester azonnal válaszolt a hívásra. Félúton találkoztak a folyosón, és együtt rohantak a programozó emeletvégi kabinja felé. Az egykor kommandósként szolgáló Kwang egy tisztelet parancsoló Chan 45-öst szorongatott.

- Háromra - mondta a kapitánynak. - Beütöd a nyitókódot, berúgod az ajtót, aztán lebuksz.

- Jó.

- Egy... Kettő... Három!

Li ujjai végigfutottak az azonosító paneleken, majd amikor a szabad áthaladást jelző lámpa felvillant, a konzol alá rúgott, és leuggolt. Az ajtó kivágódott, és Kwang a helyiségbe rontott.

A hadnagy felnézett. Fang, a jelentéktelen, mindig visszahúzódo informatikus eleven fákyaként vonaglott az ágyán. Tagjait tűz emésztette, ajka némán tátogott. Lángoló csontvázának látványa visszatükröződött a kapitány kitágult pupillájában. Az informatikus maradványai hirtelen eldeformálódtak, és Wu Hszia egyre hatalmasabbra nő, anyajegyes arcává változtak, miközben Li egyre hevesebbnek érezte a forróságot...

Az éjszaka közepén vérfagyasztó szirénázás töltötte be a Mao minden zugát. A kapitány szeme felnyílt, és a férfi döbbenet ráébredt, hogy Fang halála csak lidércnyomás volt. Az álombéli, lobogó hőség viszont nem enyhült.

Li felüvöltött, amikor észrevette, hogy az ágyneműje lángokban áll. Próbált valahogy kijutni a tűzből, de nem maradt rá ideje.

A riadóra ébredő legénység kábán botladozott a folyosón, amikor Kwang, a fegyvermester felajzottan közéjük robbant, és közölte, hogy a központi agy szerint a tűzjelzés Li kapitány fülkéjéből érkezett. Mindnyájan fejvesztve odarohantak, de elkéstek. Amikor betörték az ajtót, perzselő hő csapott az arcukba, és felettük elszenesedett csontvázával találták szemben magukat.

5.

Öt kicsi kínai

Fejét összedugja,

Egyikük fegyvert ránt,

Használja, ha tudja!

Liu Kwang titokban váltott néhány szót a láthatóan megviselt Xian Minggel, aztán gyűlést hívott össze a társalgóban, miután a hajó rangidős tisztjeként ő örökölte a kapitányi posztot. Amikor az összes túlélő megjelent a helyiségben, felmutatta a Deng fülkéjében lelt papírlapot.

- Ezt az irományt firkász barátunk szobájában találtam - közölte. - Nem ad ugyan magyarázatot a körülöttünk folyó eseményekre, de mindenképp arra vall, valaki előre meghatározta a sorsunkat.

Aztán elkezdte felolvasni a rigmust döbbszent hallgatóságának. A társaság vádlón a haditudósítóra meredt, de a fegyvermester még az ötödik versszakig sem jutott el, Deng felpattant, és farkasszemet nézett az exkommandóssal.

- Fogalmam sincs, hogy kerülhetett ez a nevetséges iromány a fülkémben - jelentette ki -, de ha már így elfajult a helyzet, itt az ideje, hogy felfedjem magam, és korrigáljunk néhány tévedést. Jobb, ha elfelejti, hogy maga veszi át a Mao parancsnokságát, ugyanis különleges jogosítvánnyal rendelkezem a Központi Bizottságtól, ami felhatalmaz rá, hogy szükségállapot idején én irányítsam a hajót.

Dombornyomású, han betűkkel ékesített műanyaglapot húzott elő, és körbemutatta hallgatóságának.

- Pekingből küldtek, az igazi nevem Lu Teng, és a titkoszolgálatnak dolgozom. Mostantól Wu Hszia elnök és a Központi Bizottság döntésének értelmében élet és halál ura vagyok a fedélzeten!

- Aha - bólogatott Kwang megértően. - Ez nagyon érdekes, csakhogy mióta beléptünk ebbe a csillagködbe, nem sikerült kommunikációs kapcsolatot létesítenünk a Földdel, és nem tudjuk

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

ellenőrizni az állításait. Mielőtt Huang kapitány meghalt volna, éppen arról társalogtam vele, vajon valós-e egyáltalán a küldetésünk. Végül arra a feltevésre jutottunk, hogy hamis információkat vészték a tudatunkba, és ez az út egészen másról szól, mint egy egyszerű felderítésről.

- Valóban?

Az állítólagos ügynök hangjában enyhe gúny rezdült:

- Akkor mégis miről?

- A büntetésről - válaszolta hűvösen a fegyvermester. - Mindannyian elkövettünk valamit a rendszer ellen. Idáig talán nem is ismertük egymást, csak belenyúltak az emlékeinkbe, hogy ezt higgyük, és igazából azért vagyunk itt, hogy leszámoljanak velünk. Maga pedig épp az imént ismerte el, hogy a kormány embere.

Lu Teng megcsóválta a fejét.

- Elég ésszerűtlen lenne elítéltekkel megtönni egy méregdrága úrhajót, csak azért, hogy aztán kivégezzük őket.

- Talán mélyen megsértettük az elnök urat - vetette ellen Kwang. - Wu Hszia határtalan lelketlensége közismert, a II. Kulturális Forradalom idején a saját szüleit is képes volt kivégezősztatg elé állítani. Lehet, valaki egy érzelmdeckkel közvetíti neki a szenvedéseinket, és egyenes adásban élvezi a rettegésünket.

- Ez egy eszement fantazmagória, mi viszont szükségállapotban vagyunk, és a Mao vezetése engem illet!

- Csakhogy a bőrünk a tét! Azt javaslom, szavazással döntsük el, kire bízunk a parancsnokságot!

- És mi van, ha maga írta azt a verset, aztán a fülkémbe tette, hogy rám és a kormányra terelje a gyanút? Talán elmebajban szenved, és a társait öldökl, anélkül, hogy tudna róla!

- Azt mondom, szavazzunk! - makacskodott Kwang - Hadd döntse el a legénység, kiben bízunk!

- Ez nem demokrácia, ahol a többség szava dönt! - üvöltötte Lu Teng. - Szó sem lehet semmiféle szavazásról! - Ujjai közt matfekteke Jet 77-es dezintegrátor jelent meg, miközben folytatta: - Jogom van statáriális intézkedések meghozatalára, fegyvermester! Maga lázadást szít a fennálló rendszer ellen, amiért azonnali hatállyal halálra ítélem!

Mennydörgő lövés csattant, aztán Lu Teng derékban kettévált, és vért spriccelő maradványai a padlóra hullottak. Ágyékából méregzöld, gyöngyszerű buborékok szálltak fel, áthatoltak a mennyezeten, és eltűntek szem elől. Kwang óvatosan megkerülte a hullát, majd a falféher Xian Minghez sétált, és finoman lefejtette az ujjait a Chan 45-ösről, amelyet a gyűlés összehívása előtt rábízott.

- Vége van - mondta lágyan a kocsonyaként remegő nőnek. - Most már vége.

4.

Négy kicsi kínai,
Vígán mulatozik,
Egyikük széthasad,
Mert túl sokat iszik.

Kwang, miután Lu Teng holttestét egyesült erővel eltakarították a társalgóból, úgy döntött, mind megérdemelnek egy italt. Akadt mit ünnepelni, elvégre sikerült megszabadulniuk az állam bérencétől, aki el akarta tenni őket láb alól. A fegyvermester elővett a társalgóban lévő bárszekrényből négy porcelán csészét,

és egy üveg hongxinget, ami a legerősebb kínai pálinkák közé tartozott.

- Ünnepeljünk! - javasolta Kwang. - Megérdemeljük, hogy kiernessük egy kicsit a gözt!

- Egyetértek - lelkesedett Vej Sang, a búzakék szemű asztrofizikus, aki sosem volt egy kis dáridózás ellen.

Lo Fang, a jelentéktelenül szürke informatikus és a bájos Xian csak némán bólogattak, de láthatóan nekik is jólesett némi stresszoldás. Kwang mindenkinek csurig töltötte a csészéjét, aztán felemelte a sajátját.

- A győzelemre!

Fang a többieket megelőzve felhajtotta az italát, aztán elkéült arccal a torkához kapott, és hörögni kezdett. Hitetlenkedve bámulták a botladozó férfit, akinek hab bugyogott az ajkáról. Az informatikus rázkódni kezdett, bőre homloktól-ágyékig felhasadt, mintha egy láthatatlan zipzár lett volna a testébe építve. Kwang elomló belsőségeket és fröcskölő vért várt, ám mindezek helyett sárgás színű, vakító fényhullámok áradtak az áldozat törzséből, és eltűntek a mennyezeten keresztül. A három életben maradt asztro-nauta remegve letette az italát, társuk sorsát látva eszükbe sem jutott a csészéjükbe kortyolni.

- Úgy látszik - mondta csalódottan a sebhelyes arcú férfi -, mégsem a firkász volt a hunyó. Valami vagy valaki még mindig itt van a hajón, és továbbra is az elpusztításunkra tör. Most szépen átvizsgáljuk a fedélzet minden zugát, és ha megtaláljuk, leszámolunk vele!

3.

Három kicsi kínai,
Folyosókon járkál,
Egy kinyit egy ajtót,
És az ürbe sétál.

Lassan, elszántan haladtak helyiségről-helyiségre. Elöl Kwang ment Lu Teng elhullajtott dezintegrátorával a kezében, mellette Sang, az asztrofizikus lépkedett, Xian pedig hátulról fedezte őket a Chan 45-össel felszerelve. A Mao folyosói azonban senkit sem rejtegettek, az üresen kongó szobák elhagyatott kripta képzetét keltették a fegyvermesterben. A falakat zöldes színű szennyeződés borította, amely rothadás bűzét árasztotta. Kwang kezdett kételkedni elméje épségében. Nem tudta, társai látják-e a foltokat, de nem merte megkérdezni tőlük.

Rövidesen a jármű utolsó helyiségéhez értek, ami nem tetszett Kwangnak.

- Nekem úgy rémlik, még a kényszerrobbantás ellenére is nagyobbak kellene lennie ennek a bárkának - mondta bizonytalanul.

Sang felvonta a szemöldökét, miközben megragadta a gépház ajtajának kilincset.

- Úgy érted, a Mao összement?

A fegyvermester tekintete összekapcsolódott az asztrofizikusával. Sosem értette, hogy lehet ilyen émelyítően kék szeme egy kínainak, hacsak nem alkalmaz valamilyen beültetést.

- Hagyjuk - legyintett Kwang -, biztosan csak képzelődöm!

Vej Sang feltépte a terem ajtaját, és a bent kavargó sötétség möhön magába szippantotta. Az exkommandós tüzet nyithatott volna a dezintegrátorral, ám nem volt mire lőni. Üvöltve az ajtónak feszült, de a doktornő segítsége nélkül nem tudta volna visszazárni a helyére.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóhoz ajánlásával

- Ez képtelenség - nyöszörögte Xian. - A gépház egyszerűen szertefoszlott, és a központi agy nem figyelmeztetett rá minket.

- Talán mert már az sem létezik - mondta Kwang.

A Mao eresztékei pattogni kezdtek.

- Növekszik a nyomás, pedig ez is lehetetlen - állapította meg sztoikusán a fegyvermester -, jobb lesz, ha visszamegyünk a vezérlőbe, ott talán ideig-óráig biztonságban leszünk.

Túljátszott határozottsággal hátat fordított az ajtónak, amely mögött az úr várakozott, és a csillagromboló központja felé sietett. Xian csüggedt némasággal követte.

2.

Két kicsi kínai,
Ízlel vad szerelmet,
Szenvedélyük heve
Halálra sújt egyet.

- Félek - pityeregte Xian, és Kwang karjába fészkelte magát.

- Én is - ismerte el a férfi, és szorosán magához ölelte.

- Mi lesz most velünk?

A fegyvermester a fejét rázta.

- Nem tudom.

Lázasan szeretkezni kezdtek. Maga Kwang sem tudta, miként történhetett, egyszer csak meztelenül vonaglottak a padlón, és egymás testében kerestek menedéket. A doktornő csodálatos szeretőnek bizonyult, talán a rettegés tette, talán a körülöttük széthulló valóság; a férfi mindenestre kezdte felfogni, hogy Li Huang kapitány mit evett a látszólag se hús, se hal, apró keblű teremtesen, akiről mindenki tudta, hogy időnként nála tölti az éjszakát. Xian bár vigyázott, hogy ne adjon ki kéjes hangokat, a megtestesült szenvedély volt, eleven és lüktető, mint maga az őenergia. Kwang úgy érezte, örökre elmerülne a testében, és amíg együtt mozognak, az idő hatalma is megszűnik fölöttük. Ám a csúcspont rohamosan közelgett, és a férfi biztosan tudta, olyasmit fog átélni, amit addig még sosem.

A katona gerince ívben megfeszült, aztán a sebhelyes férfinak hersegeve felszakadt valami. Kitágult szemmel nézte a kettejük közt támadó, aranyszínű örvénylést, miközben hengeres, sárga fénybuborékok zúdulnak át a mellkasán nyíló hasadékból a doktornő testébe. Xiant vakító sugárzás burkolta be; az eksztázisban vonagló lány sikolyai ide-oda csapódtak a vezérlőterem falai közt. Kwang mondani akart neki valamit, talán azt, hogy mennyire gyönyörű, de nem jöttek szavak a szájára. Tehetetlenül előrebukott, próbált lélegezni, de minden ereje elhagyta. Kétségbeesetten rángatózott, aztán meglátta a sötétséget, ami felé kúszott, hogy bekebelezze.

1.

Egy kicsi kínai
Bitófára akad,
Felakasztja magát,
Végül egy sem marad.

Xian fáradtan öltözködött, igyekezett nem nézni Kwang hullájára. Az úrhajó hangos recsegés-ropogása arra vallott, a Kínai Népköztársaság remekművét az idegen csillagköd hamarosan nyomtalanul elemészti. A lány cinikusán elmosolyodott, aztán eszébe jutott valami. A vezérlőpulton hagyott papírlaphoz sétált, és végigolvasta a mondókát. Egyedül maradt a fedélzeten, rajta

kívül senki sem tartózkodott a járművön. A versike szerint bitófát vagy legalábbis egy takaros kötelet kellene keresnie, amire felakaszthatja magát. Tulajdonképpen nem is tűnt olyan rossz ötletnek. De hol talál egy ultramodern csillagrombolón megfelelő segédeszközt a dolog kivitelezésére?

Hirtelen eszébe ötlött a Különleges Tárgyak Múzeuma.

Li Huang kapitány régiségeket és az egzotikus holmikat gyűjtögetett, és emlékezete szerint egy valódi, lenből font kötél-csomó is lapult a fülkéjében. A lány elszántan a parancsnoki szállítás felé indult. Mialatt célja felé közeledett, úgy hallotta, osonó léptek követik, de esze ágában sem volt hátranézni. Befordult az utolsó folyosókanyarulatban, aztán megtorpant a kapitány kajütje előtt.

Amikor benyitott, rögtön meglátta, amit keresett. A kötél a helyiség közepén lógott az egyik szellőztető vezetékről. Xian döbbenet bámulta egy darabig, aztán alátolt egy széket, és felállt rá.

A hurokba dugta a fejét, aztán kirúgva maga alól a bútort tekintetét a Különleges Tárgyak Múzeumára függesztette. Valami feltűnően hiányzott a kabinnak ebből az egocentrikus szegletéből, és amikor rájött, hogy micsoda, csaknem felnevetett, mielőtt kihunyta a tudata. Aztán Xian teste széthasadt, és minden eddiginél vakítóbb fényesség száguldott keresztül az úrhajó mennyezetén a kint örvénylő sötétségbe.

Epilógus

Amikor puccskísérletük elbukott, mindannyian öngyilkosok lettek. Feng, Lao, Hung, Deng, Fang, Sang, Kwang és Xian, egytől-egyig végeztek magukkal, mielőtt haragom lesújthatott volna rájuk. Egyedül a hitszegő Li Huang százados nem volt elég gyors, így még sikerült néhány szót váltanom vele, mielőtt az életéért küzdő orvosok feladták volna a harcot.

- Túl könnyen megúsztatok - csóváltam meg a fejem. - Nem maradt időm kiélvezni a pusztulásotokat. Szerencsére ma már a halál sem akadály... Tudtad, hogy agytumorom van?... Áh, ne aggódj, túlélem! A specialisták kidolgoztak egy több fázisú eljárást. Mikrokapszulában szeretnék a hatóanyagokat a szervezetembe juttatni parányi robotok belsejében, akik előre meghatározott sorrendben adagolnák őket. Nekem azonban jobb ötletem támadt!... Mikroklónoztatom a cimboráidat, aztán őket ültetem a gépek helyére. Előtte persze hamis emlékeket kapnak, és végig abban a hitben lesznek, hogy egy idegen csillagködben végeznek felderítést... De most jön még csak a java, Li, lesz köztük egy kakukkfőka! Az én mikroklónom is velük utazik, és egy emóciódeckkel közvetíti nekem mindazt, ami a kapszulában történik! A haverjaid a hamis bevéséseknek köszönhetően őt tartják majd Li Huangnak... Hát nem mulatságos?... Kiélvezhetem, ahogy a gyáva, imperialista összeesküvők megbűnhődnek, miközben megmentik az életem... Mindent eltervezünk, kiválasztom, melyik hatóanyagot ki hordozza, faragok egy verset, aztán valamelyik haverod fülkéjébe rejtem. A társaid azt hiszik majd, valami rejtélyes erő vadászik rájuk... Na, persze a start előtt még belepiszkálnak az elméjükbé, hogy tudat alatt, ha akarják, ha nem, kövessék a forogatókönyvet... Remek multság lesz köztük utazni, mintha én lennék te!

- Ez beteges, Wu! - hörögte Li. - Őrült vagy!

- Ti voltatok azok, amikor ellenem fordultatok - válaszoltam ingerülten. - Az elvtársaid hiába ölték meg magukat, bosszúm utoléri őket! A másolatom menet közben elhítheti velük, hogy meghalt, így az egész fedélzeten zavartalanul közlekedhet. Természetesen ő is bevégzi, mielőtt a kapszula célba ér, de tudni fogja, hogy az nem számít. Én leszek az első ember, aki részese lehet a saját feltámadásának!

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Átkozott! - Huang torkából vér bugyogott fel, aztán a százados összerándult, és meghalt.

Bevégeztetett.

Nagyot nyújtózkodom, és a Különleges Tárgyak Múzeumához sétálok. Xian az utolsó pillanatban rájött. Láttam az arcán, hogy észrevette, eltűnt a csontváz a sarokból, amit felgyújtottam magam helyett. Megsejtette az igazságot, ám az agyprogramozásnak hála, mégsem gondolta meg magát. Kiemelem a sztázisból a kis korongot, és bekapcsolom a mikroszkopikus látásfunkciót. Egyetlen apró oroszlánt fedezek fel a szavannán, amint egy parányi antilopot kerget.

Ökölbe szoruló kézzel szétmorzsolom a tégelyt, a szilánkok felsebzik a tenyeremet. Nem érdekel a fájdalom, a padlóra ejtem a cserepeket, aztán rájuk tiprok. Átmegek a vezérlőbe, és a pilótaülésbe vetem magam. A játék-műszerfal alatt titkos konzol rejtőzik, ami felismeri a genetikai kódot. Aktiválom, aztán bekapcsolom a kapszula külső kameráit, és a tumor lüktető középpontjára meredek. A sötétség már oszladozik körülötte, a mikroklonok szervezetében hordozott vegyszerek elvégezték a feladatukat.

Én csak parányi reprodukciója vagyok Wu Hsziának, aki a bennem rejtőző emóciódeck révén ugyanazt érzi odakint, amit én

idebent. Furcsa kettősség, ami az illeti: én meghalok, de akiről másoltak, életben marad. El kell ismernem, mindent remekül kieszelt. A Különleges Tárgyak Múzeuma kiváló ötlet volt mindazon holmik álcázására, amelyekkel izgalmasabbá tehettem a „legénység” végzetét. A teák közt rejtőző kémiai anyagokkal idéztem elő az élelmiszerek megromlását, de a kitüntetéseknek álcázott plasztik robbanószerkezetek meg a kis italos üvegekben megbúvó savak és toxinok is mind a zsenialitásomat dicsérik. A látvány, ahogy a rákot pusztító vegyszerek kiváltak az árulok szervezetéből, és a „hajó” mennyezetén át az idegrendszerembe szívódtak, minden pénzt megért! Xian agóniája különösen lenyűgöző; talán az tette olyan fantasztikussá, hogy a fegyvermester testében rejtőző kémiai anyagok hatóereje hozzáadódott az ő szervezetében hordozottakéhoz.

Úrhajómon kialszanak a fények, hamarosan a daganat epicentrumába csapódom, melynek kaotikus belseje egész horizontomat eltakarja. Kíváncsi vagyok, milyen lesz a halál, és hogy vajon Wu Hszia képes lesz-e felfogni, amikor bekövetkezik. Vagy egyszerűen csak összeroppan a tudata, mint törékeny dzsunka a viharzó Mekong vizén? Elmosolyodom, miközben a kapszula műanyagfalai recsebbe behorpadnak.

Tulajdonképpen nem számít. Attól, hogy örült, még a nép vezére marad.

Mozimorzszak - filmaprólék

Jimmy Cartwright

Árvák hercege / The Cider House Rules

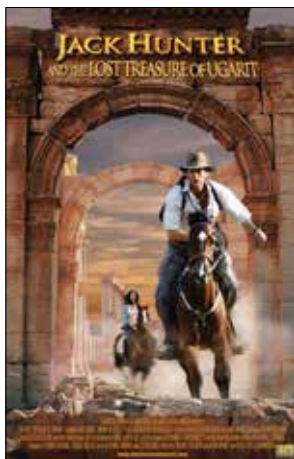
amerikai romantikus dráma (1999)

A történet 1940-es évek Amerikájában játszódik, St. Cloud's-ban, Main megyében, egy árvaházban és egy almatermesztő gazdaságban. **Homer Wells (Tobey Maguire)** árvaként nő fel, s **Dr. Wilbur Larch (Michael Caine)** keze alatt gyakorlott gyermekgondozó és nőgyógyász lesz. Homer úgy gondolja, jó helyen van ő az árvaházban, örömmel és jórészt szívesen segít a munkában. Ám egyszer megjelenik náluk **Candy Kendall (Charlize Theron)**, aki nem kívánt terhességétől jött megszabadulni. Így ismerkedik meg

Homer vele s vőlegényével, **Lt. Wally Worthingtonnal (Paul Rudd)**, amely következtében hirtelen arra az elhatározásra jut, hogy elhagyja velük eddigi otthonát. Így kerül Wally-ék birtokára, ahol nem csak az almaszüretelés csínját-bínját tanulja ki, hanem a nagybetűs életből is sokat kap.

A film témája és megvalósítása bizony még a keményebb szíveket is meglágyítja, hiszen azzal kényszerül szembesülni, amivel a valóságban a legritkábban találkozunk. Árvák, gyermeküket elhagyó, elvetető anyák, családi tragédiák. Mégis valahol megható, kedves, szerethető történet, érdemes rászánni az időt.

Jack Hunter

amerikai kalandfilm-sorozat (2008-2009-2010)

Ugyan, ki ne szeretné a kalandfilmeket, különösen, ha azok épp azért készülnek, hogy pusztán szórakoztassanak. A Jack Hunter filmek kellemesen adaptálják a nagy elődök kliséit, mégis remek esti kikapcsolódást nyújtanak egy hosszú nap után.

A három részre tagolt történet főhőse – minő meglepetés! – **Jack Hunter (Ivan Sergei)**, aki mellett **Nadia Ramadan** (a Warehouse 13-ból ismerős **Joanne M. Kelly**) domborít. A kalandok Szíriában kezdődnek, ahol

Jack – főnökének és barátjának meggyilkolása után – egy Ugarit kincs nyomába ered, Nadia és **Tariq (Mario Naim Bassil)** társaságában. A második részben Törökország és Egyiptom egzotikus tájaira kalandozhatunk el hármójuk segítségével, ám nem lenne kalandfilm, ha nem üldöznék őket valaki. Ez a valaki pedig **Albert Littmann (Thure Riefenstein)**, az orosz maffia megbízásából van a nyomukban. Izgalmakban bővelkedő, szépen fényképezett kalandfilm-sorozat.

Star Trek – Star Trek - Sötétségben / Star Trek Into Darkness

amerikai (német) akció, kaland sci-fi (2009, 2013)

Még mindig divat a különböző, nagy múltú filmek rebootja Hollywood-ban, amire nyilván a nagy rajongótábor és a biztos

profit ad jó okot. Így nem úszta meg a dolgot a Star Trek sem. Azonban azt meg kell hagyni, hogy **J. J. Abrams** jó munkát végzett. Igényes, realiztikus (lényegében hihető), izgalmas, ám mindenképp felett látványos sci-fi alkotott újra a Star Trek-ből.

A 2009-ben kijött mozifilm teljesen újraírja a Star Trek univerzum eddigi történetét. Abrams olyan bátran nyúlt hozzá a világhoz, hogy az már egyes körökben talán még a pofátlanságon is túlmegy. Ám valahogy mégis jól sikerült megfognia, miáltal egy teljesen új, de mégis autentikus Star Trek

világba léphetünk be. Az Into Darkness pedig még erre is rátesz egy lapáttal, s tényleg egyre sötétebbé, talán még kilátástalanabbá is válik a világ. A főbb szereplők és az azokat megformáló színészek, **Kirk (Chris Pine)**, **Spock (Zachary Quinto)**, **Bones (Karl Urban)**, **Uhura (Zoë Saldana)**, **Scotty (Simon Pegg)**, **Sulu (John Cho)**, **Chekov (Anton Yelchin)** és a második részben **Khan (Benedict Cumberbatch)**, valamint **Carol (Alice Eve)** érzésem szerint jól eltaláltak az elődeik karaktereit.

Őszintén szólva én nemigen kedvelem a Star Trek világot, egyik sorozatot követtem még régebben, a mozifilmeket pedig nem is néztem meg. Viszont a jó sci-fi éhes szellememre és nem utolsósorban baráti véleményekre hallgatva egyáltalán nem bánom meg, hogy ezeket megnézzem.

Halálos iramban 6 / Furious 6

amerikai akció, krimi, thriller (2013)

Hallottam olyan véleményt, hogy ezt a részt meg sem érdemes nézni, hogy nem jó, sőt, egyenesen katasztrofális. Ennek ellenére – meg azért is, mert eddig minden előző részt láttam, és kivétel nélkül mindegyiken kellemesen szórakoztam – úgy döntöttem, erre is szánok időt. Úgy érzem, jól tettem, mert az elvárásaimhoz képest sem csalódtam az újabb örült száguldozásban.

Dominic Toretto (Vin Diesel) és **Brian O'Conner (Paul Walker)** párosa bizony megint odatette magát. No

persze kellett hozzá a többi szereplő is, **Hobbs (Dwayne Johnson)**, **Mia (Jordana Brewster)**, **Letty (Michelle Rodriguez)**, **Roman (Tyrese Gibson)**, **Han (Gal Gadot)**, **Tej (Chris 'Ludacris' Bridges)**, no meg az új ellenfél és bandája, **Shaw (Luke Evans)**, **Elena (Elsa Pataky)**, **Riley (Gina Carano)**, **Vegh (Clara Paget)**, **Klaus (Kim Kold)**, **Jah (Joe Taslim)**.

A film bevallottan a látványra és az akciókra (mégpedig az igen látványos akciókra) épül. Kitűnő autós üldözések kaszkadőrökkel (és nem CGI animációkkal), remek pofozkodások, amelyekből nem csak az izmuktól duzzadó férfiak, hanem a nők is igencsak kiveszik a részüket, jó kis pisztolypárbajok jellemzik végig. Egyébként a történet, bár másodlagos, véleményem szerint szintén rendben van. Szóval én bátran merem ajánlani a stílus kedvelőinek.

HomoErgaster

Indig Ottó: Kánikula

A Kánikula a huszadik századi magyar realista irodalom egyik méltatlanul elfelejtett gyöngyszeme. Sokáig tiltva volt, később elfeledték. Írója Franciaországban élte át a második világháborút, önéletrajzi ihletésű a történet tehát, mely a Côte d'Azur napsütötte tengerpartján játszódik 1939 augusztusában. Többször elolvastam már, és úgy találtam: maradandó alkotás.

Főhőse, az első szám első személyű elbeszélő, egy magyar fiatalember, aki tulajdonképpen egy szélhámos. Hiszen csak megjátssza, hogy ő egy nyaraló gazdag – egy a sok közül – valójában szűkös pénzeszkéje alig néhány hétnyi luxust imitáló ott tartózkodást enged meg. A közeg a Poirot- rajongóknak ismerős lehet: '30-as évek: augusztus-hőség-unalom-gálás kaland, ami tragédiába torkollik. Végszóra a történelem sokkalta nagyobb léptékű drámája röpi a mikroközeg szereplőit ismeretlen sorsuk felé. Hősünk megfigyeli a part vendégeit, s hamar egy amerikai hölgy és részben orosz származású lánya társaságában találja magát. A 18 éves lány maga a kor modernitása, ifjonti szenvedélye megfogja a hozzá képest már „öregecske” férfit. Freudról, a pszichoanalízisről, szerelemről-barátságáról beszélgetnek. A fiatalember megtudja, hogy szeptemberben Budapestre készülnek, már szobát is foglaltattak a Margitszigeten. Figyeli anyát és lányát, beszél velük. A szenvedélyes fruska felkelti az érdeklődését, de csak plátóian. Annál nagyobb a megdöbbenése, amikor Madame Gordon egy bizalmas beszélgetésben szinte kétségbeesetten arra kéri: csábítsa el a lányát!

Idézet a könyvből: Katja: „Szabályos, finoman fiús arca nem volt szép, legalábbis abban az értelemben, ahogyan a festők, fényképészek

mondanak szépnek valakit. Szürrealista festők képein látni néha ilyen arcot, lázas szemeket, makacs gyerekszájat, jelentéktelen orrot. Fiúsan rövidre vágott szőke hajboglya alatt mindez mégis mellbevágóan szépnek hatott.”

Miután magához tér a döbbenetből, a korántsem kedvére való feladat végrehajtásába bátorlattanul, félszegen vág bele. Kudarcot vall. Viszont a lány egy másik nő, Lilian után kezd bomlani, akibe, amikor először megpillantja, azonnal beleszeret. Görög istenhez hasonlítja elragadtattan, alaposan megjijesztve az elbeszélőt.

A dráma felgyorsul, mikor hősünk azon kapja magát, hogy egy fruskával rivalizál egy nőért, aki férjnél van! Aztán kiderül, hogy csak látszólag házasság, és a nő hősünket próbálja meg behálózni. Katja, a leszbikus hajlamú fiatal lány öngyilkos lesz, beköszönt a szeptember, kitör a háború.

Indig Ottó könyve korrajz a '30-as évek nyugatjáról, dekadens szerelmekről, unatkozó milliomosokról a készülődő katasztrófa légkörében. A francia tengerpart a béke szigete ugyan, de a nap heve mellett titkok és vágyak perzselnek. Nagyon gondosan megírt mű a Kánikula, a 129 oldalával ütős, egynapos olvasmányélmény.

Ha a kedves olvasó kissé megunta az akció-fantasy-t és zombi horrort, jó szívvel ajánlom figyelmébe a Kánikulát. Üdítő kikapcsolódás lesz!

Fotó: Ilyés András Zsolt / A herceg halála

